

PIERRE LEMAITRE
**KRVAVÉ
SVATEBNÍ ŠATY**

≡ KNIHA ZLIN

Krvavé svatební šaty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Pierre Lemaitre
Krvavé svatební šaty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

THRILL

PIERRE LEMAITRE
KRVAVÉ SVATEBNÍ ŠATY

PIERRE LEMAITRE
KRVAVÉ
ŠVATEBNÍ ŠATY

v překladu Tomáše Havla

≡ KNIHA ZLIN

***Pro Pascaline, samozřejmě,
bez ní by přece nic nebylo...***

SOPHIE

Sedí na zemi, zády opřená o zeď, nohy natažené, a zajíká se pláčem.

Léo se nehýbe, leží vedle ní, hlavu položenou na jejím klíně. Jednou rukou ho hladí ve vlasech, druhou se snaží utírat si oči, ale její pohyby jsou zmatené. Pláče. Vzlyky občas přecházejí do křiku, nářek se dere ven až z břicha. Hlava se jí kolébá ze strany na stranu. Chvillemi je její zármutek natolik intenzivní, že bije hlavou o stěnu. Bolest jí na okamžik uleví, ale brzy se v ní všechno znovu hroutí. Léo je moc hodný, nehýbe se. Sklopí k němu oči, podívá se na něj, přitiskne si jeho hlavu k břichu a pláče. Nikdo si nedokáže představit, jak je nešťastná.

1

Tenkrát ráno, jako už mnohokrát, se probudila v slzách a se staženým hrdlem, ačkoli k tomu neměla žádný zvláštní důvod. Slzy jsou pro ni běžná záležitost – od té doby, co blázní, pláče noc co noc. Kdyby ráno necítila mokré tváře, mohla by si myslet, že v noci spala klidným a hlubokým spánkem. Tvář vlhká od slz a stažené hrdlo po ránu jsou ale neklamná znamení. Kdy to začalo? S Vincentovou nehodou? Po jeho smrti? Po úplně první smrti, nebo snad ještě dřív?

Opřela se o loket. Osušuje si oči prostěradlem a snaží se nahmatat cigarety, nenachází je, a vtom si vzpomene, kde je. Všechno se jí vybavuje, události předešlého dne, večera... Okamžitě si uvědomuje, že musí pryč, odejít z tohoto domu. Vstát a odejít, ale zůstává tu, přibitá k posteli, neschopná sebemenšího pohybu. Vyčerpaná.

Konečně se jí podaří vylézt z postele a dojít až do obýváku, paní Gervaisová sedí na pohovce a tiše se sklání nad klávesnicí.

„Dobrý? Odpočatá?“

„Dobrý, odpočatá.“

„Vypadáte smutně.“

„To po ránu vždycky.“

Paní Gervaisová ukládá soubor a zaklapne víko notebooku.

„Léo ještě spí,“ oznamuje a rozhodným krokem míří k věšáku. „Neodvážila jsem se na něj jít podívat, měla jsem strach, že ho vzbudím. Ať si přispí, když není škola, aspoň si užijete trochu klidu i vy...“

Dnes není škola. Sophie si matně vzpomíná. Nějaká pedagogická porada. Paní Gervaisová už má na sobě kabát a stojí u dveří.

„Už musím jít...“

Sophie cítí, že nebude mít odvalu oznámit jí, jak se rozhodla. Ostatně, i kdyby odvalu měla, nebude mít čas. Paní Gervaisová už za sebou zavřela.

Dnes večer...

Sophie slyší její kroky na schodišti. Christine Gervaisová nikdy nejezdí výtahem.

Rozhostilo se ticho. Poprvé, co tu pracuje, si zapaluje cigaretu přímo v obýváku. Přechází sem a tam. Vypadá, jako kdyby právě přežila nějakou katastrofu, všechno, co vidí, jí připadá marné a zbytečné. Musí pryč. Teď, když je sama, stojí a drží

cigaretu, necítí takový tlak. Ví však, že kvůli Léovi se musí připravit na odchod. Jde si všechno pořádně promyslet do kuchyně, zapíná rychlovarnou konvici.

Léo. Šest let.

Už když ho spatřila poprvé, přišel jí krásný. Před čtyřmi měsíci, v tom samém obýváku v Molièrově ulici. Vběhl dovnitř, zabrzdil před ní a upřeně se na ni zadíval, sklonil přitom hlavu ke straně, což u něho znamenalo, že usilovně přemýšlí. Matka mu stručně oznámila:

„To je Sophie, Léo, jak jsem ti o ní říkala.“

Dlouho si ji prohlížel. Potom řekl: „Tak jo,“ a přistoupil k ní, aby se políbili.

Léo je hodný, trochu náladový, chytrý a příšerně živý chlapec. Sophie má za úkol ho ráno odvést do školy, v poledne vyzvednout a hlídat až do večera, dokud se paní Gervaisové, nebo jejímu manželovi, nepodaří v předem neodhadnutelnou hodinu dorazit domů. Odchází tedy mezi pátou odpolední a druhou ranní. Tahle pružnost byla hlavním důvodem, proč místo získala – nemá za sebou žádnou praxi, to bylo vidět hned u prvního pohovoru. Paní Gervaisová se téhle flexibility snažila příliš nevyužívat, jenže každodenní události získají vždy navrch nad předsevzetími, a tak se, ani ne za dva měsíce, Sophie stala nepostradatelnou součástí rodinného provozu. Je totiž vždy k dispozici, vždy připravená, vždy na místě.

Léův otec, vytáhlý, hubený a vrásčitý čtyřicátník, je vedoucím odboru na ministerstvu zahraničí. Jeho manželka, vysoká, elegantní dáma s neuvěřitelně svůdným úsměvem, se snaží skloubit požadavky, které na ni klade funkce statističky v auditorské firmě, s úkoly, s nimiž se potýká coby Léova matka, a v blízké budoucnosti i žena prvního náměstka ministra. Oba dva velmi slušně vydělávají. Sophie byla natolik moudrá, že toho při vyjednávání o výši mzdy nezneužila. Vlastně na to ani nepomyslela, protože s tím, co jí nabídli, byla spokojená. Hned po dvou měsících dostala od paní Gervaisové přidáno.

Léo na ní doslova visí. Ona jediná od něj dokáže bez námahy získat to, co by jeho matce trvalo celé hodiny. Léo není, jak by se mohla předem obávat, rozmazlené, tyranské dítě, ale klidný kluk, který umí naslouchat. Samozřejmě si občas postaví hlavu, ale Sophie v jeho hierarchii zaujímá správné místo. To nejvyšší.

Christine Gervaisová vždy večer kolem šesté volá domů, aby zjistila, co je nového, a rozpačitě oznámila, v kolik hodin přijde. Pokaždé si chvílku povídá se synem a potom se Sophií, snaží se jí přitom říct pár slov, která by zněla aspoň trochu osobně.

Míjí se účinkem, Sophie se totiž, bez nějaké vědomé snahy, drží obecných formulací, v nichž nejvíce místa zaujímá shrnutí toho, co se onen den stalo.

Léo chodí do postele pravidelně přesně v osm večer. To je důležité. Sophie nemá děti, ale je zásadová. Přečte mu pohádku a pak zbytek večera stráví před ohromnou, extra plochou televizní obrazovkou, na níž lze zhlédnout prakticky vše, co se najde v nabídce satelitních kanálů; tajný dárek od paní Gervaisové, který Sophii nadělila po dvou měsících služby, když ji, ať se domů vrátila v kteroukoli dobu, vždycky našla sedět před televizí. Několikrát se podivila, že tak mladá, zjevně vzdělaná žena se spokojí s tak skromným zaměstnáním a večer co večer tráví před malou obrazovkou, i když se časem zvětšila. Při prvním pohovoru Sophie paní Gervaisové sdělila, že studovala komunikaci. Když paní Gervaisová chtěla vědět víc, zmínila se o studiu na vyšší odborné škole a práci v jedné anglické firmě, aniž upřesnila, jaký post zastávala, že byla vdaná, ale už není. Christine Gervaisové tyhle informace stačily. Sophii jí doporučila jedna kamarádka z dětství, ředitelka pracovní agentury, v níž Sophie z důvodů, jež zůstávají obestřené tajemstvím, vzbudila sympatie během jediného pohovoru, který spolu měly. Navíc vznikla naléhavá situace – předešlá Léova chuť dala výpověď bez předchozí-

ho upozornění. Sophiina zamýšlená a klidná tvář vzbudila důvěru.

Během prvních týdnů se paní Gervaisová snažila dozvědět něco víc z jejího života, ale ohleduplně toho nechala, z odpovědí totiž vycítila, že se v Sophiině životě muselo odehrát nějaké „příšerné drama“, a také v ní stále přežívaly zbytečky smyslu pro romantiku, na něž narazíme všude, i ve vysokých měšťanských kruzích.

Když se konvice vypne, Sophie, jak se jí velmi často stává, je ztracená v myšlenkách. Takový stav u ní může trvat dlouho. Duchem je jinde. Její mozek jakoby ustrne nad jedinou představou, jediným obrazem, její myšlenky se pomalíčku otáčejí dokola, jako nějaký hmyz, ztrácí pojem o čase. Potom zafunguje něco jako gravitace a ona spadne zpátky do přítomnosti. Pokračuje v normálním životě tam, kde se přerušil. Takhle je to pořád.

Tentokrát se jí zjevil obličej doktora Breveta. Je to zvláštní, už dlouho na něj nemyslela. Původně si o něm udělala určitý obrázek. Když ho slyšela v telefonu, představovala si ho jako vysokého, panovačného muže, a najednou před ní stála jeho maličkost, úředníček v kanceláři notáře, celý pryč z toho, že dostal povolení přijímat druhořadé klienty. U zdi knihovna s nejrůznějšími cetkami. Sophie chtěla zůstat sedět. Hned jak vstoupila, oznámila, že nechce ležet. Doktor Brevet jí rukama naznačil, že to není vůbec problém. „Tady u nás se ani neleží,“ dodal. Sophie vysvětlovala, jak dovedla. „Notýsek,“ nařídil nakonec doktor. Sophie musela zapisovat vše, co dělá. Možná že svá zapomínání zbytečně dramatizuje. Je zapotřebí na věci nahlížet objektivně, prohlásil doktor Brevet. Tímhle způsobem „budete moci přesně kvantifikovat, co zapomínáte, co ztrácíte“. Sophie si tedy začala všechno zapisovat. Dělal to... dobré tři neděle. Až do následující návštěvy. A že během té doby poztrácela věci! A zapomněla: na pracovní schůzky,

a dvě hodiny předtím, než měla být u doktora Breveta, dokonce zjistila, že ztratila i zápisník. Jako by se po něm slehla zem. Prohledala úplně všecko. Stalo se to ten den, kdy narofila na narozeninový dárek pro Vincenta? Na ten, který nemohla najít, když mu chtěla udělat radost?

Všechno se míchá, celý její život je strašná míchanice...

Nalévá vodu do misky a dokuřuje cigaretu. Je pátek. Není škola. Obvykle má Léa na celodenní hlídání jen ve středu, občas i o víkendu. Chodí s ním na různá místa podle toho, co je zajímavé, a také podle toho, co se zrovna děje. Až dosud spolu zažili hodně zábavy, občas se pohádali. V zásadě je ale všechno v pořádku.

Aspoň bylo, než začala cítit cosi znepokojivého, a postupem doby i tísnivého. Nechtěla tomu přikládat nějaký zvláštní význam, bývala by to ráda zahнала jako obtížný hmyz, ale úporně se to vracelo. Promítlo se to do jejího přístupu k dítěti. Zpočátku nic alarmujícího. Jen cosi tichého, nehmatatelného. Jakési tajemství týkající se jen jich dvou.

Dokud se jí, předešlého večera v parčíku Damremont, nezjevila pravda.

Toho roku, koncem května, bylo v Paříži krásně. Léo chtěl zmrzlinu. Posadila se na lavičku, necítila se dobře. Zprvu to přisuzovala místu, které nesnáší ze všeho nejvíc, neboť tam nedělá nic jiného, než se vyhýbá rozmlouvám s matkami od rodin. Dokázala odradit úporně dotírající pravidelné návštěvnice parčíku, teď už si dávají pozor a neoslovují ji, ale má stále potíže s těmi, které sem zajdou jen občas, jsou tu vůbec poprvé, nebo se tu octly jen náhodou. A to nepočítá důchodkyně. Nemá ten parčík ráda.

Roztržitě listuje v časopisu, Léo si stoupl před ni. Líže zmrzlinu a s nijak zvláštním zaujetím ji pozoruje. Jejich pohledy se střetnou. A přesně v tu chvíli pochopí, že už si nedokáže za-

krývat zjevnou skutečnost – z nevysvětlitelných důvodů ho začala nenávidět. Dál ji upřeně sleduje, zatímco ona s děsem zjišťuje, jak jí najednou všechno na něm přijde nesnesitelné, jeho andálkovský obličejík, lačné rty, přihloupý úsměv, směšné oblečení.

Řekla: „Jdeme,“ jako by bývala řekla: „Jdu“. Stroj v její hlavě se dal znovu do chodu. Se všemi prázdnými místy, mezera-
mi, nejapnostmi... Když spěchá zpátky k domu (Léo si stě-
žuje, že jde moc rychle), v hlavě se jí neuspořádaně vynořují
vzpomínky: Vincentovo auto, které narazilo do stromu, a ve
tmě blikající majáčky, její hodinky na dně malé šperkownicy,
tělo paní Duguetové padající ze schodů, alarm domu, který
se rozječí uprostřed noci... Obrázky běží jeden za druhým
tam a zase zpátky, nové, staré. Stroj na závratě se dal znovu
do pohybu.

Sophie nepočítá, kolik roků už šílí. Začalo to tak dávno...
Po utrpení, jímž si prošla, má dojem, že všechno trvá dvojná-
sobně dlouho. Zpočátku mírný svah a po měsících pocit jako
na tobogánu, jízda dolů plnou rychlostí. Tou dobou byla So-
phie vdaná. To bylo ještě dřív než... tohle všechno. Vincent byl
velice trpělivý člověk. Pokaždé, když si na něj Sophie vzpo-
mene, zjeví se jí jakýsi řetězec splývajících obrazů – Vincent
zamlada, usměvavý, věčně klidný, se slévá s Vincentem z po-
sledních měsíců: strhaný obličej, vosková pleť a skelné oči.
Na začátku manželství (Sophie znovu vidí naprosto zřetelně
jejich byt, je s podivem, jak v jediné hlavě může vedle sebe
existovat tolik předností a tolik nedostatků) to byla jen roz-
těkanost. To je ta správná formulace: „Sophie je roztěkaná“,
ale utěšovala se tím, že taková byla odjakživa. Potom roz-
těkanost přešla v podivínství. Stačilo pár měsíců a všech-
no bylo naruby. Zapomínala na smluvené schůzky, na lidi,
začala ztrácet věci, klíče, doklady, po týdnech je znovu na-
cházela na těch nejnepravděpodobnějších místech. Vincent,
navzdory své klidné povaze, postupně začínal nervóznět.

Pochopitelně. Když si například zapomněla vzít antikoncepční pilulku, ztrácela dárky k narozeninám nebo vánoční ozdoby... To by rozčílilo i tu nejodolnější náturu. Sophie si začala všechno psát, pečlivě jako narkomanka, která se snaží abstinovat. Ztratila zápisníky. Přišla o auto, o přátele, zatkli ji za krádež, její přehmaty postupně nakazily všechna zákoutí jejího života, začala je tajit, jako alkoholička, předstírala a skrývala, aby si Vincent, ani nikdo jiný, ničeho nevšiml. Jeden terapeut jí navrhl hospitalizaci. Odmítla, až se jednou do jejího šílenství vetřela smrt.

Sophie za chůze otvírá kabelku, sahá pro cigaretu, zapaluje si, třese se a zhluboka vdechuje dým. Zavírá oči. Hučí jí v hlavě, přepadá ji nevolnost, přesto si všímá, že Léo už vedle ní není. Otáčí se a vidí ho v dálce, stojí uprostřed chodníku, ruce má založené na prsou a zarytě se odmítá hnout z místa. Když vidí trucující dítě uprostřed chodníku, zničehonic ji popadá příšerný vztek. Vrací se, zastavuje před ním a vráží mu hlasitou facku.

Zvuk úderu ji probouzí. Zastydí se, rozhlíží se, aby se přesvědčila, jestli ji někdo neviděl. V ulici je klid, nikdo tu není, kolem jen pomalu projíždí motorka. Dívá se na dítě, které si tře tvář. Nepláče, opětuje její pohled, jako by nejasně cítilo, že se ho to vlastně příliš netýká.

„Jdeme domů,“ nařizuje Sophie tónem, který nepřipouští diskuze.

To je vše.

Celý večer spolu nepromluvili. Každý měl své důvody. Sophie neurčitě přemýšlela nad tím, zda ji facka nezpůsobí problémy u paní Gervaisové, i když věděla, že už je to jedno. Teď musí odejít, všechno probíhalo tak, jako by už byla pryč.

Christine Gervaisová tenkrát, jako naschvál, přišla pozdě. Sophie spala na pohovce, na obrazovce běžel za doprovodu

křiku a jásotu zápas v košíkové. Probudilo ji ticho, když paní Gervaisová televizor vypnula.

„Jdu pozdě...“ omluvila se.

Sophie pohlédla na postavu v kabátě, která stála před ní. Malátně zabručela: „Ne“.

„Nechcete přespat u nás?“

Když paní Gervaisová přichází pozdě, pokaždé Sophii nabídne, aby zůstala na noc, ona odmítne a paní Gervaisová jí zaplatí taxík.

Sophii vmžiku proběhne hlavou film ze závěru dne, tichý večer, vyhýbavé pohledy, zamyšlený Léo trpělivě vyslechl pohádku před spaním, i když očividně myslel na něco jiného. Když mu dávala naposledy pusu, tvářil se tak smutně, že jí uklouzlo:

„To nic, kocourku, to nic. Promiň mi to.“

Léo kývl hlavou na souhlas. V té chvíli jako kdyby do jeho světa prudce vtrhl život dospělých a unavil i jeho. Okamžitě usnul.

Tentokrát byla Sophie tak ubitá, že souhlasila a zůstala na noc.

Svírá v rukou misku s teď už studenou vodou, její vlastní slzy, které těžce dopadají na parkety, ji nijak nedojímají. Na okamžik se jí vybaví obraz kočky přibité na dveřích. Černobílá kočka. A další obrázky. Samí mrtví. V jejím životě je spousta mrtvých.

Už je čas. Pohlédne na kuchyňské hodiny – devět hodin dvacet minut. Bezděčně si zapaluje další cigaretu. Nervózně ji zamačkává.

„Léo!“

Vlastní hlas ji vylekal. Neví, odkud se bere úzkost, kterou v něm slyší.

„Léo?“

Spěchá do dětského pokoje. Vyboulené přikrývky na posteli připomínají horskou dráhu. S úlevou si oddechne, dokonce se i pousměje. Když strach opadl, bezděky pocítuje jakousi vděčnou něhu.

Přichází k posteli a říká:

„No tak, kdepak je ten chlapeček...?“

Otáčí se.

„Možná tady...“

Lehce klapne dvířky borovicové skříně a přitom po očku sleduje postel.

„Ne, ve skříně není. Tak možná v šuplíku...“

Vytáhne zásuvku, jednu, druhou, třetí, a říká:

„Tady ne... V téhle taky ne... Ani tady není... Kde jen může být...?“

Jde ke dveřím a hlasitěji oznamuje:

„No dobře, tak já jdu pryč, když tady není...“

Zabouchne dveře, ale zůstává v pokoji, upřeně sleduje postel a tvary pokrývek. Čeká na nějaký pohyb. Najednou ji píchne v žaludku. Takový tvar přece není možný. Stojí jako opášená, slzy jí znovu stoupají do očí, ale nejsou to ty samé jako před chvílí, jsou to ty dřívější, ty, které skrápějí zkrvavené tělo muže zhrouceného na volantu, ty, které prolévá, když se opírá do zad staré ženy, zatímco ta padá ze schodů.

Mechanicky přejde k posteli a jediným pohybem odhrne deku.

Léo je tu, ale nespí. Je nahý, zkroucený, zápěstí má přivázaná ke kotníkům. Obličej, který Sophie vidí z profilu, má příšerou barvu. Pyžamo vhodně posloužilo ke spoutání. Tkanička kolem krku je utažená tak, že v kůži vytvořila hlubokou rýhu.

Sophie si kouše pěst, ale zvracení potlačit nedokáže. Předkloní se, na poslední chvíli se vyhne tomu, aby se opřela o dětské tělo, ale musí se chytit postele. Tělíčko se okamžitě překulje, Léova hlava jí naráží do kolen. Tiskne ho k sobě takovou silou, že nic nemůže zabránit tomu, aby spadli jeden na druhého.

Teď sedí na podlaze, zády se opírá o stěnu, s Léovým bezvládným, ledovým tělem vedle sebe... Křik, který jí otrásá, jako by vycházel z někoho jiného. Sklápí oči k dítěti. Navzdory cloně slz, která jí zakaluje zrak, vidí, k jakému neštěstí tu došlo. Mechanicky ho hladí po vlasech. Chlapecův béžový, mramorovaný obličej je natočený k ní, oči jsou však upřené do prázdna.

2

Kolik času uplynulo? Neví. Znovu otvírá oči. První, co si uvědomuje, je zápach z jejího pozvraceného trička.

Stále sedí na zemi, zády opřená o stěnu, hledí do podlahy, umíněně, jako kdyby chtěla, aby se už nic nepohnulo, ani její hlava, ani ruce, ani myšlenky. Zůstat tu, nehybná, vpít se do zdi. Když se člověk zastaví, musí se zastavit všechno ostatní, ne? Ale ze zápachu se jí zvedá žaludek. Pootočí hlavu. Co možno nejméně, doprava, směrem ke dveřím. Kolik je hodin? Pootočí hlavu doleva, zase co nejméně. V jejím zorném poli se objevuje noha postele. Je to jako puzzle – stačí jediný dílek a člověk si v duchu vybaví celek. Hlavou už nepohne, jen nepatrně prsty, ucítí pod nimi vlasy, jako plavkyně stoupá k hladině, kde na ni čeká hrůza, vtom strne, tělem jí projede elektrický výboj: zvoní telefon.

Tentokrát její hlava nezaváhala a ihned se otočila ke dveřím. Ve směru zvuku přicházejícího od nejbližšího telefonního přístroje, toho v předsíni, na stolku z třešňového dřeva. Na okamžik sklopí oči, udeří ji do nich obraz dětského těla – leží na boku, s hlavou na jejím klíně, nehybné tak, že se podobá obrazu.

Je tu mrtvé dítě, napůl položené přes ni, vyzvánějící telefon, který ne a ne přestat, a Sophie, jež má dítě na starost a hovory obvykle přijímá, teď sedí opřená o stěnu, hlava se jí

pohupuje ze strany na stranu, vdechuje pach vlastních zvratků. Točí se jí hlava, znovu se jí zmocňuje nevolnost, co nevidět omdlí. Mozek se jí roztéká, zoufale natahuje ruku jako nějaký trosečník. Může za to panika, ale zdá se jí, že vyzvánění je hlasitější. Teď už neslyší nic jiného, zvuk telefonu se zarává do mozku a ochromuje. Nataženýma rukama šátrá před sebou, potom kolem sebe, zoufale hledá, o co by se opřela, konečně nachází napravo cosi pevného, za co se může chytit, aby se úplně nezhroutila. Telefon zvoní a nehodlá přestat... Rukou se zachytila rohu nočního stolku, na kterém stála Léova lampička. Ze všech sil sevře jeho hranu, tak úporně, že na okamžik znovu pocítí nevolnost. A telefon ztichl. Ubíhají dlouhé vteřiny. Zatajuje dech. Mozek pomalu počítá... čtyři, pět, šest... vyzvánění přestalo.

Podsune paži pod Léovo tělo. Skoro nic neváží. Daří se jí položit mu hlavu na podlahu a s mimořádným úsilím si kleknout. Ticho je zpět, téměř hmatatelné. Dýchá přerývaně, jako žena při porodu. Z koutku úst jí stéká dlouhý pramínek slin. Aniž by otočila hlavu, hledí do prázdna – pátrá po nějaké přítomnosti. Pomyslí si: je tady, v bytě, ten, kdo zabil Léa, kdo zabije i mě.

V ten okamžik se telefon rozezní znovu. A znovu jako by jí celým tělem projel elektrický výboj. Pátrá kolem sebe. Něco musí najít, rychle... Lampička. Bere ji do ruky a krátce trhne. Elektrická šňůra povoluje. Sophie pomalu prochází pokojem směrem k telefonu, krůček po krůčku, lampu drží před sebou jako pochodeň, jako zbraň, aniž si uvědomuje, jak je to směšné. Ovšem zaslechnout něčí přítomnost v rámusu přístroje, který ječí neměnným tónem, dotěrně a mechanicky provrtává prostor, není možné. Když Sophie dojde ke dveřím pokoje, znovu se rozhostí ticho. Pokračuje dál a najednou, aniž by věděla proč, si je jistá, že v bytě nikdo další není, že je sama.

Neváhá a bez přemýšlení míří až na konec chodby vedoucí k ostatním místnostem, lampičku drží ve svěšené ruce,

šňůru táhne po zemi. Vrací se do obývacího pokoje, do kuchyně, potom jde dál a přitom otvírá všechny dveře.

Sama.

Zaboří se do pohovky a konečně pouští lampičku z ruky. Zvratky na tričku vypadají čerstvě. Znovu ji přepadá nevolnost. Strhává ze sebe tričko a zahazuje ho na zem, bez meškání vstává a vydává se zpátky do dětského pokoje. Stojí ve dveřích, dívá se na mrtvé tělíčko ležící na boku, rukama si objímá nahá prsa a tiše pláče... Musí někam zavolat. Ničemu to už neposlouží, ale musí zavolat. Policii, záchranku, hasiče, komu zavolat v takovém případě? Paní Gervaisové? Strach se jí zahryzl do břicha.

Chtěla by se pohnout, ale nemůže. Panebože, Sophie, do čeho ses to namočila? Jako by toho už nebylo dost... Seber se a zmiz, hned teď, než znovu zazvoní telefon, než vyděšená matka vyběhne z taxíku spolu s křikem, slzami, policií, otázkami, výslechy.

Sophie už neví, co by měla dělat. Telefonovat? Vzít nohy na ramena? Má na výběr ze dvou špatných řešení. Takhle to jde celý život.

Konečně vstává. Něco v ní rozhodlo. Pobíhá bytem, z místnosti do místnosti, pláče, její pohyby jsou však chaotické, přesuny bezúčelné, slyší vlastní hlas připomínající dětské sténání. Zkouší si opakovat: „Soustřeď se, Sophie. Zhluboka dýchej a zkus přemýšlet. Musíš se obléct, umýt si obličej a posbírat si věci. Rychle. A pryč. Okamžitě. Seber si věci, dej je do kabelky, pospěš si.“ Ze všeho toho pobíhání po místnostech je trochu zmatená. Když prochází kolem Léova pokoje, nemůže si pomoci a ještě jednou se zastaví ve dveřích; co jako první upoutá její pozornost, není strnulá, vosková tvář dítěte, ale jeho krk a hnědá tkanička, jejíž konec se klikatí na podlaze. Poznává ji. Je z jejích bot.

Ne na vše z toho dne si pamatuje. Následně se jí vybavuje pohled na hodiny kostela Sainte-Élisabeth, které ukazují čtvrt na dvanáct.

Slunce pálí a Sophii buší ve spáncích, hlava se jí div nerozskočí. Navíc je vyčerpaná. Znovu ji zaplavuje obraz Léova těla. Jako by se budila podruhé. Snaží se něčeho zachytit... čeho... Pod rukou má okenní tabuli. Obchod. Sklo studí. V podpaží cítí stékat ledové kapky potu.

Co tu dělá? A kde to vlastně je? Ráda by věděla, kolik je hodin, ale nemá hodinky. Přitom si byla jistá, že je měla na ruce... Ne, možná ne. Už si nevzpomíná. Rue du Temple. Panebože, přece jí netrvalo půldruhé hodiny, než se dostala sem... Co dělala celou tu dobu? Kudy chodila? Především ale, kam vlastně jde? Z Molièrovoy ulice sem došla po svých? Jela metrem?

Černá díra. Ví, že je šílená. Ne, není, jenom potřebuje trochu času, aby se mohla soustředit. Ano, tak je to, musela jet metrem. Už necítí tělo, jen pot, který jí stéká po pažích, řinoucí se dotěrné kapky, které si utírá tak, že přitiskne loket k tělu. Jak je oblečená? Nevypadá jako blázen? V hlavě přeplněné změtí obrazů jí hučí. Přemýšlet, něco dělat. Ale co?

Vidí svůj obrys ve výloze a nepoznává se. Zprvu si myslí, že to opravdu není ona. Ale ne, je to ona, jenom je na ní něco jinak... Něco jinak, ale co?

Zběžně přehlédne hlavní ulici.

Jít dál a snažit se přemýšlet. Nohy jí však vypovídají službu. Jedině hlava ještě trochu funguje v hukotu obrazů a slov, snaží se ho utiřit a popadnout dech. Hruď má jako ve svěráku. Jednou rukou se opírá o výlohu a přitom se snaží urovnat si myšlenky.

Uteklas. To je ono, dostalas strach a uteklast. Až objeví Léovo tělo, začnou tě hledat. Obviní tě z... Jak se to řekne? Něco s „poskytnutím pomoci“... Soustřeď se.

Ve skutečnosti je to prosté. Měla jsi dítě na hlídání a někdo ho přišel zavraždit. Léo...

Tady a teď hned nedokáže přijít na žádné kloudné vysvětlení, proč když utíkala, byly dveře bytu zamčené na dva západy. Přijde na to později.

Zdvihá oči. Tohle místo zná. Kousek odtud bydlí. Tak je to, uteklas a vracíš se domů.

Přijít sem bylo čiré bláznovství. Kdyby to měla v hlavě v pořádku, nikdy by se sem nevracela. Budou ji hledat. Určitě už ji hledají. Zaplavila ji další vlna únavy. Kavárna, tady, vpravo. Vchází dovnitř.

Jde si sednout až dozadu. Usilovně uvažuje. Nejdřív se zorientovat v prostoru. Sedá si úplně dozadu a horečně upírá oči na tvář blížícího se číšníka, rychle přehlédne sál, aby zjistila, kudy se může vrhnout ke dveřím, kdyby... ale nic se neděje. Číšník se nevyptává, jen se na ni zrudle dívá. Objednává si kávu. Číšník se unaveně vrací k pultu.

Správně, nejdřív se zorientovat v prostoru.

Rue du Temple. Je to asi... tak tři, ne, čtyři zastávky metra od ní. Tyhle čtyři stanice: Temple, République, přestup a pak... Jak se proboha jmenuje ta čtvrtá stanice! Dennodenně tam vystupuje, jela tudy snad už tisíckrát. Přesně si vybavuje vstup, schodiště s kovovým zábradlím, novinový stánek hned na rohu s tím chlápkem, co pořád říká: „To je ale zase počasí na prd, co?“ Sakra!

Číšník přináší kávu a vedle pokládá lístek z pokladny: euro deset. Mám vůbec peníze? Položila kabelku před sebe na stůl. Dosud si ani neuvědomila, že nějakou má.

Jedná automaticky, nezávisle na paměti, její mysl je prázdná, vůbec nic si neuvědomuje. Takhle se to všechno seběhlo. Kvůli tomu utekla.

Soustředit se. Jak se jmenuje ta posraná stanice? Její příchod až sem, kabelka, hodinky... Něco v ní jedná samo, jako kdyby se rozdvojila. Jsem rozdvojená. Jedna, která se tu třese

strachy nad stydnoucí kávou, a druhá, která odešla, popadla svou kabelku, zapomněla hodinky a teď se vrací domů, jako by se nechumelilo.

Složí hlavu do dlaní a cítí, jak jí z očí tečou slzy. Číšník ji sleduje, utírá přitom sklenice a předstírá, že se o ni nezajímá. Jsem šílená a je to na mně vidět... Musím pryč. Vstát a jít.

Znenadání ji zaplavuje vlna adrenalinu – jestli jsem šílená, tak všechny ty výjevy možná nejsou pravda. Možná je to celé jen noční můra, která se jí zdá ve dne. Přešla na druhou stranu. To je ono, zlý sen, nic víc. Zdálo se jí o tom, že to dítě zabila. Ráno dostala strach a utekla. Lekla jsem se vlastního snu, nic víc.

Bonne-Nouvelle! Tak se ta stanice metra jmenuje: Bonne-Nouvelle, čili dobrá zpráva! Ne, ještě jiná, hned před ní. Tentokrát jí název vytanul sám od sebe: Strasbourg-Saint-Denis.

Její stanice se jmenuje Bonne-Nouvelle. Tím si je jistá, teď si ji velmi dobře vybavuje.

Číšník na ni divně zahlíží. Nahlas se rozesmála. Pláče a zničehonic se zase směje na celé kolo.

Je to všechno pravda? To tak vědět. Mít klid na duši. Zavolat. Co je za den? Pátek... Léo nemá školu. Je doma. Léo musí být doma.

Sám.

Utekla jsem a dítě zůstalo samo.

Musím zavolat.

Bere kabelku, otvírá ji, jako by ji chtěla roztrhnout. Přehrabuje se v ní. Číslo má v kontaktech. Utírá si oči, aby viděla na rolující údaje. Telefon vyzvání. Jednou, dvakrát, třikrát... vyzvání, ale nikdo ho nebere. Léo nemá školu, je sám v bytě, telefon vyzvání, nikdo ho nezvedá... Znovu ten pot, tentokrát jí stéká po zádech. „Zvedni to, sakra!“ Mimovolně počítá zvonění, čtyři, pět, šest. Potom cvaknutí, ticho, konečně se ozývá hlas, který nečekala. Chtěla mluvit s Léem, jenže jí odpovídá jeho matka: „Dobrý den, dovolali jste se k Chris-

tine a Alainu Gervaisovým...“ Ten klidný a vyrovnaný hlas ji mrazí do morku kostí. Na co čeká, proč nezavěsí? Každé slovo ji vtlačuje hlouběji do židle. „Momentálně nejsme přítomni...“ Sophie drtí tlačítko telefonu.

Je šílené, kolik úsilí ji stojí, aby k sobě přiřadila dvě základní myšlenky... Vyhodnotit. Porozumět. Léo umí moc dobře odpovídat do telefonu, dokonce miluje, když vás může předběhnout, zdvihnout sluchátko, ohlásit se a zeptat se, s kým mluví. Pokud je Léo doma, musí to vzít, jinak doma není, je to jednoduché.

Doprčic, kde by ale ten blbeček mohl být, když ne doma? Nedokáže sám otevřít dveře. Když začínal lézt všude možné, nechala jeho matka kvůli bezpečnosti namontovat speciální závoru. Telefon nebere, venku taky být nemůže: hotová kvadratura kruhu, tohleto. Kde jenom to pitomý děcko může bejt?

Přemýšlej. Je kolik, asi tak půl dvanácté.

Na stolku leží pár věcí, které jí vypadly z kabelky. Mezi nimi i hygienický tampon. Co si o ní asi myslí ti okolo? U pultu se číšník baví s nějakými dvěma chlapy. Bezpochyby štamgasti. Určitě mluví o ní. Střetává se s nimi pohledem, váhavě uhýbají. Nemůže tu zůstat. Musí pryč. Sesbírá všechno, co se válí po stole, nacpe to do kabelky a hrne se ven.

„Euro deset!“

Otočí se, tři muži na ni civějí s vyvalenýma očima. Zaloví v kabelce, s námahou vytáhne dvě mince, položí je na pult a vychází ven.

Pořád je krásně. Mechanicky zaznamenává pohyb na ulici. Procházející chodce, jedoucí auta, rozjíždějící se motorky. Jít dál. Jít a přemýšlet. Tentokrát se jí Léův obraz vybavuje velice zřetelně. Rozeznává ty nejmenší detaily. Není to sen. Dítě je mrtvé a ona na útěku.

Uklízečka přijde v poledne! Není důvod, proč by chodila dřív. Potom objeví dětské tělo.

Takže musí pryč. Být opatrná. Nebezpečí může přijít odkudkoli a kdykoli. Nezůstávat na místě, pohybovat se, jít. Sbalit si věci a utéct, než ji najdou. Až se dostane dál odsud, bude mít čas přemýšlet. Pochopit. V klidu bude moci věci promyslet. Pak se vrátí a všechno vysvětlí, to je ono. Ale teď musí pryč. Jenže kam?

Zastavuje uprostřed ulice. Naráží do ní člověk kráčející za ní. Mumlá cosi na omluvu. Stojí uprostřed chodníku a rozhlíží se kolem. Na bulváru panuje čilý ruch. A příšerné slunce. Život ztrácí trochu ze svého šílenství.

Tady to je, květinářství, obchod s nábytkem. Spěchat. Upírá pohled na hodiny v obchodě s nábytkem: 11.35. Vtrhne do domovní haly, hledá a vytahuje klíče. Ve schránce je pošta. Neztrácet čas. Třetí poschodí. Znovu klíče, nejdřív bezpečnostní závora, potom zámek. Třesou se jí ruce, kabelku odkládá na podlahu, zkouší to podruhé, snaží se zhluboka dýchat, konečně otáčí i druhým klíčem a otvírá dveře.

Zůstává stát na prahu, dveře dokořán – ani jednou nepomyslela na to, že by se mohla přepočítat. Že by tu na ni mohl někdo čekat... Na domovní chodbě je ticho. K nohám jí dopadá důvěrně známé světlo z jejího bytu. Chvilí zůstává tak, strnulá, ale slyší jen tlukot vlastního srdce. Najednou sebou trhne – klíč ve dveřích. Na chodbě vpravo. Sousedka. Nepřemýšlí a mizí v bytě. Dveře prásknou, nestačila je zachytit. Zastavuje se uprostřed pohybu, naslouchá. Prázdnost, jindy tak bezútešná, tentokrát uklidňuje. Pomalu postupuje pustou místností. Mrkne na budík: 11.40. Přibližně. Nikdy nešel přesně. Předcházel se nebo zpožďoval? Má za to, že šel napřed. Ale jistá si tím není.

Najednou se všechno dává do pohybu. Z šatní skříně vytahuje kufr, otvírá zásuvky komody, bere oblečení, nijak nevybírání, potom běží do koupelny a všechno, co je na polici, smete do tašky. Rozhlédne se. Doklady! V sekretáři – pas, peníze. Kolik je tam? Dvě stě euro. Šeková knížka! Kde je ta

podělaná šeková knížka? Má ji v kabelce. Ověřuje si to. Znovu se rozhledne kolem. Bundu. Kabelku. Fotky! Vrací se do pokoje, otvírá horní zásuvku komody a vytahuje album. Pohledem zavadí o svatební fotografii v rámečku, postaveném na vrchní desce. Bere všechno, hází to do kufru a zavírá ho.

Napjatá, s uchem na dveřích, poslouchá. Veškerý prostor znovu zaplavují úderý jejího srdce. Pokládá dlaně na dveře. Soustředí se. Nic neslyší. Bere kufr do ruky a otvírá dokořán. Na chodbě nikdo není, zavírá za sebou, ani se neobtěžuje zamknout. Sbíhá ze schodů. Kolem projíždí taxík. Zastavuje ho. Šofér chce kufr uložit do zavazadlového prostoru. Není čas! Nacpe ho na zadní sedadlo a nastupuje.

Šofér se ptá:

„Kam jedeme?“

Neví. Chvilku váhá.

„Na Lyonské nádraží.“

Když se taxík rozjede, vyhlédne zadním okénkem. Nic zvláštního, pár aut, chodci. Zhluboka dýchá. Musí vypadat jako šílená. Řidič ji nedůvěřivě sleduje v zrcátku.

4

Je legrační, jak se v naléhavých situacích myšlenky řetězí téměř bezděčně. Vykřikla:

„Zastavte!“

Překvapený taxikář šlápl na brzdu. Neujeli ani sto metrů. Než se stačil ohlédnout, byla venku.

„Hned jsem zpátky. Počkejte tu na mě!“

„Hmm... To se mi teda moc nelíbí...“ ucedí taxikář.

Dívá se na kufr, který hodila na zadní sedadlo. Ani on, ani zákaznice v něm nevzbuzují přehnanou důvěru. Sophie váhá. Potřebuje ho, a zrovna se všechno tak komplikuje... Sahá do kabelky a podává mu padesátieurovou bankovku.

„Stačí to?“

Řidič se dívá na peníze, ale nebere si je.

„Stačí, jo, běžte, ale rychle...“

Přejde přes ulici a zamíří k pobočce banky. Skoro nikdo tam není. Za přepážkou sedí nějaká žena, jejíž tvář nezná, ale pravdou je, že sem chodí jen zřídka... Vytahuje šekovou knížku a pokládá ji před ni.

„Chtěla bych výpis z účtu, prosím...“

Žena se významně podívá na hodiny na stěně, vezme šekovou knížku, natuká čísla na klávesnici, a zatímco tiskárna prská, prohlíží si nehty. Nehty a hodinky. Přístroj budí dojem, že pracuje na mimořádně složitém zadání a trvá skoro minutu, než vytiskne dvě řádky číslic a písmen. Jediný údaj, který Sophii zajímá, je úplně na konci.

„A na knížce...“

Žena vzdychne.

„Znáte číslo?“

„Ne, nepamatuju si ho, je mi to líto...“

Vypadá, že je jí to upřímně líto. A také je. Hodiny ukazují 11.56, je poslední zákaznice. Druhý zaměstnanec pobočky, vysokánský chlap, se zvedl, prošel místností a začíná zatahovat žaluzie. Naprosto umělé, nemocniční světlo postupně nahrazuje to denní. Spolu s tlumeným, navlhlym osvětlením nastupuje chvějivé, vypolstrované ticho. Sophii není dobře. Vůbec jí není dobře. Tiskárna znovu prská. Prohlíží si obě částky.

„Vyberu si šest set z běžného účtu a... třeba... pět tisíc z knížky?“

Větu zakončila jako otázkou, jako by žádala o svolení. Musí si na to dát pozor. Působit sebevědomě.

Z druhé strany přepážky se ozvalo zděšené syknutí.

„Vy chcete zrušit účty?“ ptá se úřednice.

„Ne ne...“ (Dávej si pozor, ty jsi klientka, ty rozhoduješ.)

„Ne, jenom potřebuju hotovost.“ (Správně, „hotovost“, to zní seriózně, dospěle.)

„Já totiž...“

Žena za přepážkou postupně pohlédne na Sophii, na šekovou knížku, kterou drží v ruce, na nástěnné hodiny, jejichž ručička se blíží k poledni, na kolegu, který si dřepí před prosklenými dveřmi, aby je mohl zamknout, zatahuje poslední žaluzii a se špatně skrývanou netrpělivostí je pozoruje. Neví, jaký postoj by měla zaujmout.

Záležitost se teď jeví mnohem složitější, než Sophie předpokládala. Zavřená pobočka, poledne, taxikář musel vidět, jak zatahují žaluzie...

Pokouší se o úsměv a povídá:

„Já totiž taky spěchám...“

„Tak chvíličku, jdu se zeptat...“

Nestačí ji zadržet, už prošla dvířky přepážky a klepe na dveře protější kanceláře. Sophie cítí v zádech pohled kolegy připraveného u dveří, zjevně by raději stál připravený u stolu s obědem. Není příjemné cítit za sebou někoho takového. Na téhle situaci je ale nepříjemné úplně všechno, a nejvíc chlápek, který přichází s úřednicí od přepážky.

Toho zná, už si nevzpomíná, jak se jmenuje, ale byl to on, s kým účet zakládala. Kolem třiceti, trochu hrubý obličej, takový ten typ, co tráví dovolenou s rodinou hraním pétanque, žvaněním pitomostí, co nosí ponožky v sandálech, co v následujících pěti letech přibere dvacet kilo, na oběd chodí s milenkami, aby kolegové věděli, takový ten typ donchuána pobočky BNP ve žluté košili, co přehnaně zdůrazňuje „Slečno“. Takový ten typický vůl.

A ten vůl teď stojí před ní. Vedle něj vypadá úřednice menší. Dopad autority. Sophie dobře chápe, co je ten chlap zač. Jeho pot cítí všude. Vlezla do pěkné pasti.

„Dozvěděl jsem se, že si chcete vyzvednout...“ (přitom se naklání nad obrazovku počítače, jako by se to dozvídal teprve teď) „... skoro všechnu vaši hotovost.“

„To se nesmí?“

Okamžitě jí dochází, že zvolila špatnou taktiku. Postavit se tomuhle typu vola znamená rovnou válku.

„To ne, smí se to, akorát...“

Obrací se a otcovsky pohlédne na podřízenou, která stojí u věšáku.

„Klidně běžte, Julie, já pak zavřu.“

Julie – to jméno se k ní vůbec nehodí – se nenechá dvakrát pobízet.

„Možná nejste spokojená s našimi službami, paní Duguetová?“

Dveře v hloubi pobočky zaklapnou a ticho je ještě tíživější než před chvílí. Co nejrychleji uvažuje...

„To ne... Já jenom... prostě odjízďím na delší dobu. Potřebuju hotovost.“

Slovo „hotovost“ už nezní tak patřičně jako před chvílí, ale uspěchaněji, naléhavěji, podezřeleji, trochu vykutáleně.

„Potřebujete hotovost...“, opakuje chlápek. „Víte, normálně u tak vysoké sumy jsme raději, když si klient předem sjedná schůzku. V otvírací době... Kvůli bezpečnosti, víte?“

Narážka je natolik jasná, natolik podobná tomu chlapovi, že by mu nejraději vrazila facku. Upíná se k myšlence, že ty peníze potřebuje, bezpodmínečně je potřebuje, taxík na ni nebude čekat věčně, musí se dostat ven, musí se z toho dostat.

„O mém odjezdu se rozhodlo náhle. Zničehonic. Musím bezpodmínečně odjet. Ty peníze nutně potřebuju.“

Dívá se na chlápka a cosi v ní povoluje, trocha důstojnosti, vzdychne, udělá, co bude muset, nejasně se jí to protiví.

„Já vás plně chápu, pane Musaine.“ (Jméno jí vytanulo na mysl samo od sebe, jako drobná známka znovunabyté sebe-důvěry.) „Kdybych bývala měla čas vám zavolat předem, tak bych to udělala. Kdybych si mohla vybrat, kdy odjedu, nepřišla bych, když zrovna zavíráte. Kdybych ty peníze nepotřebovala, tak bych vás neobtěžovala. Jenže já je potřebuju. Potřebuju je všechny. A to hned.“

Musain se na ni dostatečně mile usměje. Sophie cítí, že teď má partii rozehranou lépe.

„Jde taky o to, jestli na pobočce máme takovou sumu...“

Sophie cítí stékat bílý, studený pot.

„Podívám se,“ oznámil Musain.

Potom zmizel. Ve své kanceláři. Šel telefonovat? Proč musí chodit do kanceláře, aby zjistil, kolik mají v trezoru?

Zmateně pohlédne ke vstupním dveřím, všechny žaluzie jsou zatažené, potom ke dveřím na konci místnosti, kudy odešli oba zaměstnanci na oběd a které se zabouchly s pancéřovým zvukem. Nastalo nové ticho, vleklejší a výhrůžnější než to předchozí. Chlápek někomu volá, to je jisté. Ale komu? Už je zpátky. Přichází k ní, nezůstává ovšem za přepážkou jako před chvílí, ale postaví se přímo před Sophii a svůdně se usmívá. Stojí velice blízko, opravdu velice blízko.

„Myslím, že to zvládneme, paní Duguetová,“ říká jedním dechem.

Sophie se křečovitě usměje. Chlápek se nehýbe. Usmívá se a hledí jí přímo do očí. Ani ona se nehýbe a dál se usmívá. Tohle bylo potřeba. Úsměv. Vyhovět poptávce. Chlápek se otočil a odchází.

Znovu sama. 12.06. Běží k žaluziím a nadzvedává pár lamel. Taxík tam stále stojí. Řidiče nevidí. Je tam, už ho zaznamenala. Ale bude si muset pospíšet. Moc pospíšet.

Když chlap vylezl ze svého doupěte, znovu zaujímala postoj klientky, lokty opřená o pultík. Tentokrát za ním zůstal a odpočítal pět tisíc šest set eur. Sedl si na Juliinu židli a ťuká na klávesnici počítače. Tiskárna se dává znovu upachtěně do práce. Musain se zatím dívá na Sophii a usmívá se. Cítí se jako nahý. Konečně podepisuje stvrzenku.

Musain nešetřil doporučeními. Potom peníze vložil do papírové obálky a spokojeně jí je podal.

„Mladou, útlou ženu jako vy bych s takovou sumou neměl pouštět samotnou na ulici... Je to nebezpečné...“

Útlou jako vy! To se mi snad zdá!

Bere si obálku. Je strašně naditá. Neví, co s ní, cpe ji do vnitřní kapsy bundy. Musain na ni podezřívavě hledí.

„Mám taxíka,“ vykoktá. „Čeká na mě venku a už je určitě nervózní... Uklidím si to později...“

„Samozřejmě,“ na to Musain.

Sophie se dává na odchod.

„Počkejte!“

Otáčí se, připravená na všechno, připravená praštit ho, ale vidí, že se usmívá.

„Když máme zavřeno, musíte tudy,“ ukazuje na dveře za sebou.

Následuje ho do zadní části místnosti. Velice úzká chodba a, na samém jejím konci, východ. Chlápek odemyká zámky, pancéřové dveře se samy otevírají, ale jen napůl. On stojí před nimi. Zabírá skoro všechnen prostor.

„Tak, a je to...“ říká.

„Děkuju vám...“

Sophie neví, co si počít. Chlap zůstává na místě, usmívá se.

„Kam odjíždíte... Jestli se můžu zeptat?“

Rychle na něco přijít, na cokoli. Cítí, že jí to trvá moc dlouho, že si měla nějakou odpověď připravit, nic ji nenapadá.

„Na jih...“

Nemá úplně dopnutou bundu. Když si převzala bankovky, nechala zip napůl rozepnutý. Musain se jí dívá na krk, stále se usmívá.

„Na jih... Tam je hezky, na jihu...“

V té samé chvíli k ní napřahuje paži a diskrétně zastrčí obálku s penězi, jejíž růžek jí čouhá z výstřihu bundy. Na kratičký okamžik se jí rukou otře o prsa. Nic neříká, ale jeho ruka zůstává na místě. Sophie cítí potřebu, skutečnou potřebu vrazit mu facku, ale jakýsi poslední, strašný impuls jí v tom zabrání. Strach. Na chvíličku dokonce pomyslí na to, že by jí ten chlap mohl klidně osahávat, a ona, strnulá, by na

to nic neřekla. Potřebuje ty peníze. Je to na ní skutečně tak vidět?

„Jo,“ pokračuje chlap, „na jihu to fakt není špatný...“

Znovu jí pomalu uhlazuje rub bundy.

„Spěchám...“

Když to řekla, vysmekla se doprava, ke straně, kde jsou dveře.

„Chápu,“ odpovídá Musain a lehce uhýbá.

Sophie proklouzává k východu.

„Tak šťastnou cestu, paní Duguetová. A... brzy na shledanou?“

Dlouze jí tiskne ruku.

„Děkuju.“

Vybíhá na chodník.

Jako výkupné za strach, že se tam zasekne, že nebude moct ven, zůstane na milost a nemilost tomu bankovnímu kreténovi, ji zaplavuje vlna nenávisti. Teď, když už je po všem, když je venku, by tomu chlapovi nejraději omlátila hlavu o zeď. Ještě když běží k taxíku, cítí, jak se o ni otírá prsty, a skoro fyzickou úlevu, kterou by měla z toho, kdyby ho bývala chytila za uši a práskla mu hlavou o zeď. Protože na tom volovi je nejnesnesitelnější jeho hlava! To všechno v ní vzbudilo takový vztek... Drží ho za uši a mlátí mu hlavou o stěnu. Ta se odráží s ohavným, dutým a pronikavým zvukem, chlap se na ni dívá, jako kdyby ho zachvátila všechna absurdita světa, ale tenhle výraz vystřídá bolestný škleb, bije chlapovou hlavou o zeď, třikrát, čtyřikrát, pětkrát, desetkrát, škleb postupně přechází do jakéhosi rosolu, nehybnosti, skelných očí hledících do prázdna. Přestává, ulevilo se jí, ruce má od krve, která mu vytéká z uší. Oči má strnulé, jako mívají mrtví ve filmech.

Zjevuje se jí Léův obličej, se skutečně mrtvýma očima. Vůbec ne jako z filmu.

Točí se jí hlava.

„Tak co teda bude?“

Zvedá oči. Strnule stojí před taxikářem.

„Není vám dobře? Doufám, že se vám neudělá špatně?“

Ne, půjde to, Sophie, nastoupíš do taxíku a zmizíš. Musíš se uklidnit, všechno je v pořádku. Jsi jen unavená, je toho na tebe moc, v tom to je, soustřeď se a všechno půjde.

Za jízdy ji řidič nepřestává sledovat v zrcátku. Sophie se snaží uklidnit tím, že sleduje dění venku, dobře to tu zná, okolí náměstí de la République, nábřeží Seiny, tam v dálce je most d'Austerlitz. Začíná pravidelně dýchat. Srdce zpomaluje. Ze všeho nejdřív je potřeba se zklidnit, získat odstup, přemýšlet.

Taxík dorazil na Lyonské nádraží. Když stojí u dveří řidiče a platí za jízdu, taxikář si ji znovu upřeně prohlíží, snad znepokojeně, rozčileně nebo vystrašeně, možná od všeho trochu, a také s úlevou. Bere si peníze a odjíždí. Sophie s kufrem míří k tabuli s odjezdy vlaků.

Má chuť na cigaretu. Horečně prohledává kapsy. Má takovou chuť, že nemá čas hledat. V trafice jsou před ní tři lidé. Konečně si říká o krabičku, ne, dvě, mladá prodavačka se otáčí, bere dvě krabičky a pokládá je na pult.

„Ne, tři...“

„Tak kolik nakonec, jednu, dvě nebo tři?“

„Karton.“

„Jste si jistá?“

„Nechte si toho! A zapalovač.“

„Jaký?“

„To je jedno, jakýkoli!“

Nervózně si karton bere, sahá do kapes, vytahuje hrst peněz, ruce se jí třesou tak, že se všechno rozsypává na hromadu časopisů před pultem. Dívá se za sebe, rozhlíží se do všech stran, přitom sbírá padesátieurové bankovky, cpe si je

zpátky do kapes. Takhle to opravdu nejde, Sophie, takhle ne. Zkoumavě ji pozoruje jeden pár. Tlustý chlap, který stojí vedle, očividně v rozpacích, předstírá, že se dívá jinam.

Vychází z trafiky s kartonem cigaret v ruce. Pohledem ulpívá na ceduli, na níž je červenou barvou vytištěné varování před kapsáři... Co teď? Kdyby mohla, křičela by, ale cítí cosi zvláštního, co často přicházelo potom, cosi záhadného, uklidňujícího, jako když se z hlubin nesmírných dětských strachů, ze samotného dna tísně vynoří křehká, ale nezpochybnitelná jistota, že to, co zrovna prožíváme, není tak úplně skutečné, že kdesi za strachem je ještě jakási spása, cosi neznámého, co nás ochraňuje... Na chvíličku se jí zjevil obrázek otce a hned zase zmizel.

Kouzelný reflex.

Sophie v hloubi duše ví, že je to velice dětinský způsob, jak se uklidnit.

Nalézt toalety, učesat se, znovu se soustředit, uložit si peníze, rozmyslet nějaký cíl cesty, nějaký plán, to musí teď udělat. A zapálit si cigaretu, okamžitě.

Trhá obal kartonu, tři krabičky vypadávají na zem. Sbírá je, bundu a karton pokládá na kufr, v ruce si nechává jednu krabičku a načíná ji. Vytahuje cigaretu a zapaluje si. Obláček pohody se jí rozprostírá po útrobách. Po celé věčnosti první okamžik štěstí. A pak, skoro okamžitě, jí to všechno stoupá do hlavy. Zavírá oči, aby se vzpamatovala, za chvíli je to lepší. Dvě tři minutky s cigaretou jsou jako znovunalezený mír. Vdechuje kouř se zavřenýma očima. Nakonec zamáčkne nedopalek, strčí karton do kufru a vydává se do kavárny naproti odjezdovým nástupištím.

Nad sebou má restauraci *Train bleu* s velikým točitým schodištěm a za prosklenými dveřmi sály se stropy, z nichž se točí hlava, bílé stoly, hukot z pivnice, stříbrné příbory, fresky s hasiči na zdech. Vincent ji sem jednou večer zavedl, už je to dávno. Všechno je to tak daleko.